

Státní okresní archiv Cheb

Cech řezníků Aš

(1699) 1706–1860 (1876)

Inventář

EL NAD č.: 1529

AP č.: 1560

PhDr. Jana Kolouchová

Cheb 2015

Obsah

Úvod:

I. Vývoj původce archiválií	3
II. Vývoj a dějiny archivního fondu	5
III. Archivní charakteristika archivního fondu	6
IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu	8
V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení pomůcky	9
Seznam použitých pramenů a literatury	10

Přílohy:

Příloha č. 1: Seznam použitých zkratk	11
Inventární seznam	12

I. Vývoj původce archiválií

S rozvojem řemeslné výroby ve městech jsou spjaty i počátky bratrstev a cechů.¹ Nejenže měly působnost z hlediska spolčování, ale také sehrály svou úlohu v otázce sociální a náboženské. Charakter bratrských sdružení se postupně rozšířil o vlastní hospodářské zájmy jednotlivých řemesel a od 14. století vznikaly první cechovní organizace, jejichž vrchol nastal v 15. a 16. století.² Ke slučování se městských řemeslníků v rámci jednoho nebo více výrobních oborů docházelo pod heslem „Amor et paritas.“³

Cechovní organizace měly svoji pevně stanovenou hierarchii. V jejich čelech stáli cechmistři spolu se staršími spolumistry, kteří byli voleni na cechovních shromážděních. Jejich volba musela být potvrzena městskou radou nebo vrchností. Cechmistr měl výkonnou a soudní moc a v první řadě dbal na dodržování statutárních stanov.⁴ Statuta neboli artikule určovala pravidla fungování cechu, obsahovala normy pro provoz a zachování kvality výrobků, pro přijímání členů, vzdělávání řemeslnických učňů a reflektovala i zásady dobrých mravů. Obvykle byla uložena v pokladnici spolu s privilegii, pečeti a ostatními písemnostmi, ale také s cechovním majetkem.⁵

Cechy dohlížely na kvalitu i kvantitu výrobků, nákup surovin, kontrolovaly dodržení pracovních postupů a určovaly cenu zboží, výši mzdy tovaryšů, jejich pracovní dobu i nárok na volno. Zajišťovaly výchovu a vzdělání učedníků i tovaryšů, určovaly jejich počet, zakazovaly nekalou soutěž a kontrolovaly přijímání nových mistrů. Starobylé zvyklosti a vnitřní uspořádání přísně dodržovaly.⁶

Důležitou osobou pro zřízení a chod cechu byl tzv. „obman.“⁷ Zatímco například v Chebu a jiných městech docházelo ke komunikaci mezi cechy a městskou radou, situace v ašské oblasti byla poněkud jiná. Odlišnost byla dána držbou panství. Cechy zde byly podřízeny přímo vrchnosti v podobě významného rodu Zedtwitzů. Jejich držba územně

¹ Bratrstvo je chápáno ve smyslu dobrovolné organizace řemeslníků, zakládané původně z náboženských důvodů, cechem se rozumí řemeslnická korporace, jejíž členové museli být všichni příslušníky řemesla. Blíže SCHULZ, Knut. *Handwerk, Zünfte und Gewerbe. Mittelalter und Renaissance*. Darmstadt : Wissenschaftliche Buchgesellschaft, 2010, s. 57.

² SIEGL, Karl. *Alt-Egerer Zunftleben*. Eger : J. Kobrtsch & Gschihay, 1916, s. 5.

³ Tj. Láska a rovnost.

⁴ PÁTROVÁ, Karin. *Řemeslnické cechy v Brandýse nad Labem : polovina 16. – polovina 19. století*. Stará Boleslav : Oblastní muzeum Praha – východ v Brandýse nad Labem, 2010, s. 5.

⁵ SCHULZ, K. *Handwerk*. s. 57–60.

⁶ Srov. SIEGL, K. *Alt-Egerer Zunftleben*. s. 13–15.

⁷ „Obman“ je doložen i na území Chebska, kde v době jagellonské byl z řad tzv. vnitřní rady volen radní, který reguloval veškerou produkci v rámci svěřeného oboru. Pobíral část příjmů cechovního mistra formou pravidelného platu. Podléhali mu tzv. „přísežní mistři“ (Geschworene Meister), jejichž počet kolísal od dvou do čtyř a byli pravidelně každý rok obměňováni. Blíže HALLA, Karel a kol. *Umění gotiky na Chebsku*. Cheb : Galerie výtvarného umění v Chebu, 2009, s. 113.

spadala do hranic ašského výběžku, který současně tvořil i geografický rámec působnosti cechovní soustavy. Centrem řemeslné výroby byla sice Aš, ale ta pod sebou sdružovala i další místa, jako jsou např. Hranice, Podhradí, Krásná, atd.⁸

Nejstarší zmínka o ašském cechu řezníků pochází z roku 1650, kdy vystupoval společně s pekaři. Řeznickými mistry v té době byli Georg Sandtner, Wolf Sack, Mattes Hudel a Christian Kirchhoff.

Řezníci bývali u nás a v celé střední Evropě pokládáni za přední řemeslo. Důvodem bylo to, že zásobili město hlavní potravinou. Díky tomu se také řadili mezi bohatší odvětví. Tradičně se dělili na řezníky – uzenáře a na řezníky, kteří poráží jen malý dobytek. Přibližně od poloviny 17. století vykonával vše jeden řezník, a při tom i obchodoval s dobytkem a vyráběl lojové svíčky. Kromě porážky dobytka také porcovali a prodávali maso, surovinu dále zpracovávali a vyráběli různé produkty.⁹

I přestože se jednalo o významný a důležitý cech, jeho původní artikule se nedochovaly. Nejstarší záznamy reflektují součinnost s ašskými pekaři, kdy jako sdružení vystupují mezi léty 1650–1700. Každý cech si vychovával vlastní učedníky a tovaryše, nicméně chod a fungování sdružení bylo zajištěno mistry z obou odvětví. Po získání dostatečné stability a suverenity se cechy rozdělily. Přesné datum oddělení není však známo, jisté ale je, že společná agenda společného pekařů a řezníků je dovedena až do roku 1700, kdy prvně vystupuje ašský cech řezníků samostatně.

Stejně jako u ostatních řemesel bránilo dalšímu vývoji cechu řezníků jeho konzervativní uspořádání. Již od 17. století docházelo k postupnému úpadku celé cechovní soustavy a ve století 18. začala do cechovního zřízení zasahovat státní moc. Od roku 1708 měla být všechna cechovní statuta potvrzována panovníkem, což se ale příliš nedodržovalo. K tvrdším postupům bylo přistoupeno za vlády Karla VI., kdy byl 16. listopadu 1731 vydán Generální cechovní patent pro české země, kterým mj. byli pověřeni dozorem nad cechy cechovní inspektoři. Dne 5. ledna 1739 byly vydány Generální cechovní artikule pro cechovní pořádky dědičných zemí českých, které sjednotily cechovní předpisy především v oblasti vzdělávání řemeslnického dorostu, jejich mzdové podmínky a získání mistrovského práva.¹⁰

⁸ ALBERTI, Karl. *Beiträge zur Geschichte der Stadt Asch und des Ascher Bezirkes* IV. Asch : Selbstverlag, 1940, s. 677.

⁹ WINTER, Zikmund. *Řemeslnictvo a živnosti XVI. věku v Čechách 1526–1620*. Praha : Akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, 1909, s. 652–653.

¹⁰ VÍCE PÁTROVÁ, K. *Řemeslnické cechy*, s. 10.

Nejstarší známá vrchnostenská úprava chodu a řádu samotného cechu řezníků pochází z roku 1744. Jejím autory byli členové rodiny Zedtwitzů – Hans Christoph, Adam Johann, Heinrich Ludwig, Philipp Ferdinand a Georg Adam.

V 60. a 80. letech 18. století v důsledku rozvoje a zavádění manufakturní výroby došlo postupně k rušení některých cechů a nové se již nezřizovaly. V roce 1765 byl vydán dekret, který opravňoval tovaryše vykonávat živnosti i bez cechovní příslušnosti, a v roce 1776 došlo k vyhlášení „svobody obchodu a výroby.“ Tím vznikla kategorie svobodných živností, která nevyžadovala cechovní organizaci.¹¹

Rozsudek zániku výše nastíněné cechovní soustavy učinil František Josef I. svým císařským patentem č. 227, jímž dne 20. prosince 1859 vydal Živnostenský řád platný od 1. května 1860. Tento patent sjednotil a uzákonil provozování řemesel i obchodu. Všechny dosud platné předpisy o nabývání živnostenských, továrních a obchodních oprávnění, dále i všechny starší a s tímto živnostenským řádem neslučitelné předpisy byly prohlášeny za zrušené. Cechy byly zrušeny a namísto nich nastoupila živnostenská společenstva, která navázala na jejich činnost a tradice.¹²

I přestože měl ašský cech řezníků ukončit své působení, pokračoval setrvale ve své činnosti. Poslední dochované písemné záznamy pocházejí z roku 1876. Jedná se o zápisy o nově přijatých tovaryších řeznického cechu. Kdy přesně však ukončil cech svou činnost, nebylo možné určit. Na jeho činnost přímo navázalo Společenstvo řezníků Aš.¹³

II. Vývoj a dějiny archivního fondu

Dle záznamů v přírůstkové knize byly dne 29. června 1960 předány do archivu dokumenty MNV Aš. Jednalo se o 241 balíků z let 1945–1955 bez bližšího označení obsahu spisů a byly zaevidovány pod č. př. 114. O nakládání s dokumenty u původce či jejich uložení před převzetím do archivu se nedochovaly žádné písemné informace.

Tři úřední knihy vzniklé z činnosti cechu řezníků v Aši mají zachovalou předchozí signaturu. Ta však nevznikla u původce fondu, nýbrž v pozdější době. V prvním případě se jedná o 1364, 259, ve druhém 1365 a ve třetím 2891. Ztráty, zničení nebo poškození dokumentů před převzetím do archivu však nejsou doložené, nicméně jsou zřejmé.

¹¹ PÁTROVÁ, K. *Řemeslnické cechy*, s. 11.

¹² TAMTÉŽ.

¹³ SOKA Cheb, *Společenstvo řezníků Aš*, EL NAD 1649.

III. Archivní charakteristika archivního fondu

Archivní fond Cech řezníků Aš je torzovitého charakteru a obsahuje archiválie z let (1699) 1706–1860 (1876). Nejstarší záznamy vztahující se k činnosti ašských řezníků pocházejí z roku 1699, kdy koexistovali společně s cechem pekařů. Jedná se o kopii účetního záznamu, kterou si ašští řezníci nechali vyhotovit jako doklad o zaplacení dluhu.

Po převzetí dokumentů MNV Aš do archivu došlo k vyřízení cizích původců, a tak byl vyřazen i archivní fond Cechy Aš (EL NAD 243). Při zpracování archivního fondu Cechy Aš roku 2011 bylo rozhodnuto o novém přerozdělení podle původců na jednotlivé cechy či sdružení cechů. Písemnosti vzniklé z činnosti cechu řezníků byly převedeny do nově vzniklého fondu Cech řezníků Aš (EL NAD 1529), Úřední záznam č. 113/2011 ze dne 9. listopadu 2011, č. j. SOAP/020-0663/2011. Jednalo se o pět úředních knih (0,10 bm) a jeden balík (0,13 bm).

Tímto úředním záznamem sem byly přiřazeny i písemnosti vzniklé z činnosti jiného původce. Jednalo se o ustanovující protokol, účty a učňovská osvědčení a vysvědčení ašského společenstva řezníků. Na základě úředního záznamu č. 3/2015 ze dne 13. ledna 2015, č. j. SOAP/020-0018/2015 rozhodnuto o jejich přesunutí do nově vzniklého archivního fondu Společenstvo řezníků Aš (EL NAD 1649).

K archivnímu fondu cechu řezníků nebyl v minulosti vytvořen inventární soupis. Údaje bylo však možné zjistit z inventáře fondu Cechy Aš (EL NAD 243) pořízeného již roku 1964 Fr. Veselým, L. Hudlickou a J. Slavíkem. Jmenovaný soupis byl ale plný chyb a nepřesností. Kniha zápisů cechu z let 1706–1876 (inv. č. 1) byla datována 1706–1734; Kniha příjmů a výdajů (inv. č. 2) byla určena správně na léta 1776–1867, ale inventární soupis již nerefletoval skutečnost, že datum 1776 je pouze datem založení knihy, nikoliv prvním faktickým zápisem. Spisový materiál byl velmi nepřehledně rozdělen v rámci dvou kartenů. Při jeho zpracování byla nalezena ještě jedna úřední kniha, která odráží příjmy a výdaje cechu v letech 1791–1817 (inv. č. 3). Tato skutečnost nebyla v původním inventáři zmíněna. Z výše uvedených důvodů bylo tedy roku 2011 přistoupeno k novému zpracování.

Původní inventární seznam přiřadil k cechu ašských řezníků také Knihu práv mistrů, vyučení a přijímání učňů cechu krásenských řezníků z let 1748–1855. Tato úřední kniha byla nazvána jako Kniha zápisů řezníků – mistrů a jelikož se zápisy nevztahují k Aši, nýbrž ke Krásné (samostatné zedtwitzovské panství), došlo k jejímu přearažení do nově vzniklého archivního fondu Cech řezníků Krásná (EL NAD 1548), Úřední záznam č. 7/2012 ze dne 8. března 2012, č. j. SOAP/020-0171/2012.

Agenda ašského cechu řezníků je obsažena i ve dvou úředních knihách archivního fondu Cech pekařů a řezníků Aš (EL NAD 1530). Obě jmenované knihy reflektují období mezi léty 1650–1700 společného působení s pekaři. První úřední kniha, která je evidována v archivním fondu Cech pekařů a řezníků, Kniha zápisů z let 1650–1700 (1877) se záznamy poskytujícími informace o osobách působících v rámci cechu, sloužila po skončení činnosti dvou řemesel samostatnému cechu ašských řezníků, oproti tomu zápisy ve druhé úřední knize reflektují příjmy a výdaje jak sdruženého cechu mezi léty 1650–1700, tak samostatného cechu pekařů (EL NAD 1531).

Ve fondu Cech řezníků Aš byly archiválie rozděleny na úřední knihy a spisy. Jednotlivé věcné skupiny byly uspořádány chronologicky, pouze osobní doklady členů cechu (inv. č. 7) jsou řazeny abecedně. Úřední knihy se dochovaly čtyři. Pouze jedna (inv. č. 1) se zaměřuje na osoby spojené s cechovní výrobou. Nevětší díl zastávají zápisy o nově jmenovaných mistrech s odkazem na vykonání mistrovského díla a přijímaných učních a tovaryších. Další dvě úřední knihy (inv. č. 2 a 3) reflektují účetní záležitosti, převážně příjmy a výdaje. Cech řezníků si uchoval i knihu opisů rozhodnutí zemského gubernia (inv. č. 4).

Nejstarší záznamy spisového materiálu jsou účetního charakteru. Důležitou složku představují zedtwitzovská opatření z roku 1744 (inv. č. 6). Velmi obsáhlá je i cechovní korespondence (inv. č. 9) a osobní doklady členů cechu (inv. č. 7).

V neposlední řadě archivní fond obsahuje i vandrovní knihu tovaryše řeznického cechu (inv. č. 12). Ponechání tohoto osobního dokladu člena cechu v rámci fondu bylo dlouho zvažováno. Tovaryš pocházel z Bad Brambachu a svou cestu zakončil v Aši. Není možné s určitostí říci, zda zde působil v rámci cechu, ani jakým způsobem byla úřední kniha do archivního fondu Cechy Aš přiřazena. Nicméně byla vandrovní kniha ponechána v archivním fondu Cech řezníků Aš, se kterým přímo koresponduje.

Při zpracování nebyly vyřazeny žádné jednotliviny nearchivní povahy ani jiné archiválie z důvodu přehodnocení významu, než jsou uvedeny výše. Rozsah archivního fondu po zpracování činí 0,21 bm a tvoří jej dvanáct inventárních čísel.

Po jazykové stránce je fond zcela německý. Jeho fyzický stav není dobrý. Úřední kniha s inv. č. 2 má natržený a ohnutý přebal na zadní straně a také obsahuje uvolněnou stranu se zápisy ze 4. prosince 1832 a 31. prosince 1833. Nejstarší spisy mají potrhané okraje, objevují se přelomení a trhliny.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního fondu

Archiválie vztahující se k působení cechu řezníků v Aši se sice zachovaly pouze torzovitě, přesto je lze hodnotit jako bohaté na nejrozmanitější informace.

K problematice norem cechu se vyjadřují dochovaná statuta z let 1744–1837 (inv. č. 6). Nejstarší z nich představují ustanovení Hanse Christopha, Adama Johannna, Heinricha Ludwiga, Philippa Ferdinanda a George Adama Zedtwitzů. Artikule, vydávané staršími mistry cechu, obsahují ustanovení o povinnostech tovaryšů a mistrů k cechu. Nejenže přináší informace o přijímaných a vyučených členech, nabádají k počestnému chování, k dobré reprezentaci cechu a také sebe prezentaci, ale také zpravují o pravidlech chodu a kvalitě výroby. Společně s vrchnostenskými (inv. č. 8) a soudními výnosy (inv. č. 10) a s bohatou korespondencí (inv. č. 9) odhalují v komplexním pohledu řád cechu.

Na základě pečlivě vedených zápisů o členech cechu a jejich osobních dokladů (inv. č. 1 a 7), je možné interpretovat a dohledat dědickou praxi ve smyslu přesunu profese z otce na syna. Jelikož se dochovaly záznamy o přijímaných učních, jejich vyučení, přijímaných tovaryších a nově jmenovaných mistrech, lze postupovat tímto způsobem napříč celými generacemi.

V neposlední řadě je nutné zmínit účetní záležitosti, které se dochovaly ve značném počtu (inv. č. 2, 3 a 5). Na základě záznamů o příjmech a výdajích lze vypočítat hospodaření a obecně řečeno i běžný chod a fungování cechu. Je zde zaznamenáno veškeré poskytování půjček včetně zaplacených úroků, výdaje na samotnou reprezentaci cechu a i další příjmy z vybraných členských poplatků.

K hlubšímu studiu dějin cechu řezníků v Aši bude potřeba využít i archiválie uložené v dalších fondech. Ve správě SOkA Cheb se nachází také již několikrát zmiňovaný fond Cech pekařů a řezníků Aš (EL NAD 1530). Pro získání komplexního pohledu na problematiku by bylo zapotřebí nahlédnout také do fondu Archiv města Aš (EL NAD 252).

V. Záznam o uspořádání archivního fondu a sestavení archivní pomůcky

Ve Státním okresním archivu Cheb archivní fond Cech řezníků Aš uspořádala a archivní pomůcku v září až prosinci 2011 a v březnu 2012 sestavila Jana Kolouchová.

Cheb, 13. ledna 2015

PhDr. Jana Kolouchová

Seznam použitých pramenů a literatury

Prameny

SOkA Cheb, *Archiv města Aš*, EL NAD 252.

SOkA Cheb, *Cech pekařů a řezníků Aš*, EL NAD 1530.

SOkA Cheb, *Společenstvo řezníků Aš*, EL NAD 1649.

Literatura

ALBERTI, Karl. *Beiträge zur Geschichte der Stadt Asch und des Ascher Bezirkes IV*. Asch : Selbstverlag, 1940.

HALLA, Karel a kol. *Umění gotiky na Chebsku*. Cheb : Galerie výtvarného umění v Chebu, 2009.

PÁTROVÁ, Karin. *Řemeslnické cechy v Brandýse nad Labem : polovina 16. – poloviny 19. století*. Stará Boleslav : Oblastní muzeum Praha – východ v Brandýse nad Labem, 2010.

SEDLÁK, Vladimír. O ceších a jejich archivech. *Archivní příručka: sborník přednášek o archivní praxi*, 1948, s. 197–223.

SCHMIDT, Georg. *Zunftordnung der Leinenweber in Neumarkt (1662)*. *Mitteilungen des Vereines für Geschichte der Deutschen in Böhmen*, 1913, s. 383–392.

SCHULZ, Knut. *Handwerk, Zünfte und Gewerbe. Mittelalter und Renaissance*. Darmstadt : Wissenschaftliche Buchgesellschaft, 2010.

SIEGL, Karl. *Alt-Egerer Zunftleben*. Eger : J. Kobrtsch & Gschihay, 1916.

WINTER, Zikmund. *Řemeslnictvo a živnosti XVI. věku v Čechách (1526–1620)*. Praha : Akademie císaře Františka Josefa pro vědy, slovesnost a umění, 1909.

Příloha č. 1

Seznam použitých zkratek

bm	běžný metr
č. j.	číslo jednací
č. př.	číslo přírůstkové
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
fas	fascikly
kar	kartony
MNV	místní národní výbor
SOkA	Státní okresní archiv
ukn	úřední knihy

Inventární seznam

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jedn. č.
---------	-------	---------------	----------------

I. KNIHY

1	<p>Kniha zápisů cechu řezníků
(Fleischhackerzunft in Asch)   – úvodní ustanovení a organizace cechu 1706 – vnitřní fungování cechu (hlavní a přisedící mistři) 1706–1722 – účetní záležitosti 1848–1856 – seznam přijatých tovaryšů 1875–1876 – zápisy o nově jmenovaných mistrech s odkazem na vykonání mistrovského díla 1706–1729 – zápisy o vykonání zkušební doby před přijetím do učení 1712–1731 – zápisy o přijímaných učních 1715–1734 Něm., 17 x 20,5 cm, vazba z kůže s geometrickými ornamenty, vázací tkalouny s nitkovitou strukturou
Předchozí sign.: 1364, 259</p>	1706–1860 (1876)	ukn 1
2	<p>Kniha příjmů a výdajů cechu řezníků
(Register über Einnahm und Außgab bei einen ehrbare Handwerk der Fleischhacker in Asch Anno 1776)   Něm., 16,5 x 20,5 cm, vazba z lepenky, hřbet a rohy kožené, kožené řemínky; natržený a ohrnutý přebal, uvolněný list
Předchozí sign.: 1365</p>	1777–1860 (1867)	ukn 2
3	<p>Kniha příjmů a výdajů cechu řezníků
(Über Einnahm und Ausgab, bei e. e. Handwerk der Fleischhacker)</p> – příjmy cechu 1791–1817 – výdaje cechu 1791–1800 <p>Něm., 17 x 20,5 cm, vazba z papíru</p>	1791–1817	ukn 3
4	<p>Kniha opisů rozhodnutí zemského gubernia cechu řezníků
(Zwei der Höher von gnädigen Landes Gubernia Entscheidungs Spruchen an den Ascher Fleischhauerzunft)</p> – soubor šesti opisů a jedné kopie <p>Něm., 21, 5 x 34 cm, vazba z lepenky</p>	1826–1827	ukn 4

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jedm. č.
II. SPISY			
5	Účty a kvitance	(1699) 1711–1857	kar 1
6	Cechovní artikule	1744–1837	kar 1
7	Osobní doklady členů cechu (řazeno abecedně)	1755–1858	kar 1
8	Vrchnostenské výnosy	1770–1826	kar 1
9	Korespondence cechu – s vrchností, 1791–1846 – se soudem, 1792–1849 – s jinými cechy řezníků, 1792–1856 – se zemským guberniem, 1796–1827 – s okresním úřadem, 1819–1846 – s obecní správou, 1849–1858 – s hejtmanem, 1855 – se starostou, 1855–1858	1791–1858	kar 1
10	Výnosy soudu	1801–1818	fas 1
11	Zápisy ze schůzí cechu	1819–1852	fas 1
12	Vandrovní kniha tovaryše cechu řezníků Johanna Wolfa Christopha Sonntaga z Brambachu	1825–1826	fas 1

Název archivní pomůcky:	Cech řezníků Aš
Značka archivního fondu:	Cech řezníků Aš
Časový rozsah:	(1699) 1706–1860 (1876)
Počet evidenčních jednotek:	6 (4 úřední knihy, 1, karton a 1 fascikl)
Počet inventárních jednotek:	12
Rozsah v bm:	0,21 (úřední knihy – 0,08 bm, karton – 0,11 bm, fascikl – 0,02 bm)
Stav ke dni:	13. 1. 2015
Zpracovatel archivního fondu:	PhDr. Jana Kolouchová
Zpracovatel archivní pomůcky:	PhDr. Jana Kolouchová
Počet stran:	15
Počet exemplářů:	5
Schválil:	Mgr. Karel Halla dne 13. 1. 2015–čj. SOAP/020-0024/2015